

Soubor vybraných doplňků pro jezdecký sport

Věra Jakubíčková

Bakalářská práce
2008

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně

Fakulta multimediálních komunikací

Ústav produktového designu

akademický rok: 2007/2008

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: Věra JAKUBÍČKOVÁ

Studijní program: B 8206 Výtvarná umění

Studijní obor: Multimedia a design – Design obuvi

Téma práce: **Praktická část: Navrhněte design souboru vybraných doplňků pro jezdecký sport – mini chapsy /holeňové návleky pro jezdce/, korzet pro jezdce inspirovaný tvarem podbřišníku a ochranné bandáže pro koně, realizační spolupráce s firmou Baloun**
Teoretická část: Průvodní zpráva k praktické části, analýza dané problematiky, řešení zadání

Zásady pro vypracování:

1. Vypracujte modelové řešení souboru vybraných doplňků pro jezdecký sport.
Provedení: Jeden model od každého ze tří vybraných doplňků.
2. Předložte kresebné návrhy, které obsahují vaše řešení designu tohoto typu výrobku. Vaším úkolem je najít nápadité esteticky působivé řešení, při respektování funkčních požadavků a specifik technologie oboru. Vaším úkolem je zohlednit technologii řešení respektující realizaci individuální, případně malosériové výroby navržených modelů.
Technika: Dokumentační zpráva s kresebnou přílohou vývoje řešení ve formátu A4 doplněná posterem ve formátu 100 x 70 v tištěné formě na ploteru.
3. Součástí předložené práce je předání jak textové části, tak i prezentace ve formátu 100 x 70 na nosičích CD ve dvojnásobném vyhotovení.

Rozsah práce: viz Zásady pro vypracování
Rozsah příloh: viz Zásady pro vypracování
Forma zpracování bakalářské práce: tištěná

Seznam odborné literatury:

Zdeněk Mahler – Člověk a kůň, Petter Bookesmith – Péče o koně, Marie Burdová –
O koních a ježdění, J.E.Falde a kolektiv – Chov a sportovní využití koní.
Firemní literatura, prospekty, časopisy: Jezdectví, ARS Sutoria,
Masters idea pelle, Kožařství, In Style, Textilní žurnál, Vogue pelle

Vedoucí bakalářské práce: doc. ak. soch. Jan Zamazal
Ústav produktového designu
Datum zadání bakalářské práce: 7. ledna 2008
Termín odevzdání bakalářské práce: 9. května 2008

Ve Zlíně dne 15. února 2008

doc. Ing. Jaroslav Světlík, Ph.D.
děkan

ak. mal. Šárka Šišková
ředitel ústavu

ABSTRAKT

Cílem této práce je vytvořit kolekci jezdeckých doplňků, neotřelého designu, která bude zároveň uzpůsobena současným požadavkům trhu a výroby. Teoretická část práce popisuje vztah člověka a koně a jezdecký sport. Praktická část uvede čtenáře do problematiky daného výrobku, jeho funkce a do volby materiálu, střihu a designu.

ABSTRACT

The tendence of this work is to make a collection of the riding counterparts of the novel design, which will be, at the some time, adapted to the todays demands for market and production. The theoretical part of the work describe the relationship between man and horse, and equestrian sport. The practical part of this work shown to reader the problems of this product, its function and the selection of material, fashion and design.

OBSAH

ÚVOD	7
I TEORETICKÁ ČÁST	8
1 VZTAH ČLOVĚKA A KONĚ	9
1.1 VÝVOJ A HISTORIE KONÍ.....	9
1.2 DOMESTIKACE	11
1.3 CHOV KONÍ.....	12
1.4 PLEMENA KONÍ.....	14
2 JEZDECKÝ SPORT	16
2.1 ZÁKLADNÍ ROZDĚLENÍ A TYPY JEZDECKÝCH SPORTŮ	16
2.2 VÝSTROJ JEZDCE	19
2.3 VÝSTROJ KONĚ.....	22
II PRAKTICKÁ ČÁST	23
3 ZADÁNÍ ÚKOLU	24
3.1 INSPIRAČNÍ ZDROJ A POČÁTEČNÍ MYŠLENKA	24
3.2 BANDÁŽE A OCHRANNÉ POMŮCKY	24
3.2.1 Poranění nohou.....	26
3.2.2 Výběr vhodného designu, stříhu a materiálu.....	26
3.3 MINI -CHAPSY	30
3.3.1 Výběr vhodného designu, stříhu a materiálu.....	31
3.4 DÁMSKÝ KORZET INSPIROVANÝ PODBŘÍŠNÍKEM.....	35
3.4.1 Výběr vhodného designu, stříhu a materiálu.....	36
ZÁVĚR	41
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	42
SEZNAM OBRÁZKŮ	43

ÚVOD

Historie koňského rodu je plná zvrátů, v poslední době, žel, spíše nepříznivých. S koncem rytířských turnajů zanikla sláva těžkých jezdeckých koní, vymizely desítky typů selských i kočovnických koní, leč neušlechtilých, ale dokonale přizpůsobených místním podmínkám, požadavkům i podnebí. Také mizející zbytky kočárových koní a mohutných pracovních „motorů“, v průmyslu. I sedláci byli nuceni, vzdát se svých pomocníků pod tíhou pokroku.

V mnoha zemích, už je kůň pouze sportovním náčiním, jakousi zábavní hračkou. Žel, dávno již není dějinnou silou, dopravním prostředkem a všestranným pomocníkem v práci, leda v některých „zaostalých“, zemích, kde je také postupně nahrazován modernější technikou. Naštěstí ještě žije mnoho lidí, pro něž je kůň přítelem a bytostí hodnou obdivu. Troufám si s hrdostí říci, že se řadím mezi ně.

Především z tohoto důvodu jsem velmi potěšena zadáním bakalářské práce. Toto téma shledávám velmi zajímavým a lákavým, nejen vůči mé zálibě a zájmu o koně, ale především díky silnému inspiračnímu zdroji, který pramení z nepřeberných možností zpracování rozmanitých doplňků pocházejících z výstroje jezdce nebo koně.

Také přední světoví tvůrci „vsadili“, na tento, bezpochyby, silný inspirační zdroj. Jejich nedávné kolekce se zcela nepřehlédnutelnými módními kreacemi využívající jezdeckých prvků, ať již samostatně nebo v rozličných, mnohdy až extravagantních kombinacích, vzbudily obrovský zájem obchodníků a po té i široké veřejnosti.

Myslím si, že díky těmto tendencím a prvkům se vrací do běžného šatníku každého z nás špetka elegance, kterou často u mladších ročníků postrádám. Těší mě zjištění, že i dnes mnoho lidí ocení ležérní eleganci a vkusný jednoduchý styl, který rozhodně kultura jezdeckého sportu poskytuje. „ V jednoduchosti je krása „. Tímto rčením jsem se řídila i já při vypracování designu s prvky nevšednosti a špetkou nápadu.

I. TEORETICKÁ ČÁST

1 VZTAH ČLOVĚKA A KONĚ

Existují zvířata, jejichž osudy se těsně míjejí s historií lidí, kteří si je podrobili. Mezi tyto čtyřnohé účastníky dramatických dějin řadíme také koně. Jsou to bezpochyby zvířata stojící na prvním místě v dlouhodobém soužití lidstva a zvířat. Kůň se za 25 tisíciletí změnil z pouhé lovné zvěře, štvané pravěkým člověkem na vrcholky útesů odkud nebylo úniku, v nejobdivovanější a nejcennější zdomácnělé zvíře. Zatímco jeho divocí předkové často končili jako štvanci, zdomácnělí a zušlechtění potomci pronikali do všech koutů světa.

Díky lidské ruce se krátkonozí, nevzhlední koníci s huňatou srstí a stojatou hřívou měnili v štíhlé a lehkonohé pány větru, ve spolehlivé společníky, lehce zdolávající horské stezky, v ohromné tahouny poklidně překonávající dlouhé míle cest i s tunovými náklady za sebou, ba dokonce v karosiéry pozlacených kočárů, znásobující jejich slávu svým elegantním zjevem a vysokým krokem.

1.1 Vývoj a historie koní

Kůň není jen užitečným domácím zvířetem. Je to jeden z posledních potomků kopytníků. Do našich dob přežili ze 175 dosud známých rodů svérázného řádu lichokopytníků pouze koně (včetně zeber a oslů), tapíři a nosorožci. Příčiněním člověka jsou všechna tato zvířata na pokraji vyhubení. Z obrovského řádu zůstalo pouhých 20 druhů, z nichž většina potřebuje přísnou ochranu, má-li přežít následující desetiletí. Oba divocí předkové domácího koně žili ještě v minulém století ve velkých stádech, oba však byli během několika desítek let zdecimováni. Tarpan vyhynul úplně, kůň Převalského byl zachráněn krátce před úplným vyhubením.

Kůň je v živočišné říši jedinečným příkladem vývojové teorie. Je živočichem – savcem, u kterého se našla celá nepřerušovaná vývojová řada předků, která byla nalezena v Severní Americe, zatímco v Evropě byly nalezeny pouze některé z jeho vývojových forem, z toho usuzujeme, že kůň má svůj původ v Americe. Do Asie a odtud do Evropy se některé formy předků dostaly po pruhu země, který kdysi spojoval Severní Ameriku s Asií. Do Evropy se koně mohli dostat po úzkém pruhu pevniny, který snad kdysi spojoval Severní Ameriku s Evropou. V té době kůň na americké pevnině z neznámých příčin úplně vyhynul. První Evropané nenalezli po objevení Ameriky na její pevnině žádného koně.

Kůň se vyvinul ze zvířete zvaného Eohippus, které bylo velké jako liška. Krátkou hlavou a chrupem, který měl 44 zubů připomínalo šelmu. Krk byl krátký, hřbet klenutý, celé končetiny ale již byly relativně dlouhé. Na předních nohou mělo zvíře pět prstů, z nichž čtyři, které se dotýkaly země, měly kopýtka (palec se nedotýkal země, proto kopýtka zcela zakrněla). Na zadních nohou mělo zvíře také pět prstů, ale jen tři z nich, dotýkající se země, měly kopýtka (první a pátý prst, nedotýkající se země, kopýtka neměly).

V následujících geologických obdobích se z Eohippa vytvářela a vznikala celá řada prapředků koně, odlišujících se od sebe velikostí, tělesnými tvary a vlastnostmi. Pro stručnost uvedu pouze některé nejdůležitější formy.

Orohippus je nástupcem Eohippa. Žil ve středním eocénu, vzhledem se podobal Eohippovi, měl delší hlavu, dobře vyvinuté zadní končetiny a zkrácené prsty zmizely.

Následuje Meshippus, který žil ve třetím oligocénu. Velikostí připomínal ovci, prostřední, tj. třetí prst byl již znatelně delší než postranní prsty. Podle chrupu (hlavně stoličky) lze usuzovat, že se živil pouze rostlinnou potravou.

V neposlední řadě také Miohippus, Meryhippus a Neohipparion, ten již našlapoval pouze na prostřední prst, postranní dva se země nedotýkaly.

Byl velký jako mohutný osel, jeho nohy byly delší a štíhlé, tudíž se pohyboval značnou rychlostí.

Dalším článkem v řetězu předků koně, který žil ve středním pliocénu, byl *Plihippus*. Podobal se koni ještě více než ostatní. Došlapoval pouze na prostřední prst, který byl již silný a měl dokonalé kopyto (ze dvou postranních prstů zbyly krátké přívěsky tzv. kosti bodcovité).

Peshippus vyplňuje mezeru mezi *Plihippem* a dnešním koněm, z této poslední formy předků koně se pak vyvinul dnešní kůň, zvaný *Equus*.

Po skončení drsných dob ledových zůstaly na jevišti dějin pouze dva druhy divokých koní : asijský kůň *Převalského* neboli *kertag* (*Equus przewalskii*) a *tarpan* (*E. ferus*, syn. *E. gmelini*) se dvěma formami, lesní a stepní. Podle mínění paleontologů a zoologů jsou to jediní předci všech současných plemen. Žádný z vymřelých druhů se tedy na vzniku domácích koní nepodílel.

1.2 Domestikace

Domestikace koně proběhla v mladší době kamenné, v té době se totiž člověk sžil s většinu domácích zvířat. Kůň se již využíval k tahu i pod jezdcem. I když zprávy o začátku jezdeckví nejsou jednotné, je jisté, že k účelům jezdeckví se kůň využíval později, než k tahu.

Neolit je však druhé nejdelší období v dějinách lidstva a v různých částech světa trval různě dlouhou dobu. Původně historici soudili, že kůň byl ochočen před 4 tisíciletími, v době, kdy se objevil v kulturních centrech Mezopotámie, Egypta či Kréty. Teprve archeologové zkoumající odlehlé kraje, hlavně stepní kočovnické kultury, posunuli datum zkrocení koně dále do minulosti. Nejstarší, dnes známí, chovatelé koní žili před sedmi tisíci lety v povodí Dněpru a Volhy. Můžeme očekávat, že se objeví daleko starší nálezy.

Několik vědců dokonce uvedlo, že lze vystopovat v některých oblastech počátky ochočení koně již v starší době kamenné – paleolit, což dokazují kresby a řezby z té doby.

1.3 Chov koní

Chov koní se rozvíjel v Persii a zvláště intenzivně v Asýrii. Někdy kolem roku 1700 před n. l. i Egypt díky vpádu Hyksů na jejich území zaznamenal rychlý rozmach chovu koní (před útokem Hyksů znali pouze osly).

Také ve starověku znali váhu a nesmírnou moc koní. Síla vládců a vojenských vůdců se měřila množstvím koní a válečných vozů, vlastnictví koní rozhodovalo o vítězstvích či porážkách, o udržení nebo pádu říše. Rostoucí potřeba koní si vynutila i cílevědomé chovatelství. V této době se kůň stává také reprezentačním zvířetem, mění se v ušlechtilého oře, který je více společníkem, než-li sluhou svého pána.

I řecké umění by bylo bez hrdého koně nemyslitelné. Vzpomeňme jen na Homérovu Iliadu a trojskou válku. V neposlední řadě olympijské hry, kde mezi nejvýznamnější sportovní disciplíny patřily závody čtyřspřeží. Při jezdeckých závodech se jezdilo na neosedlaných koních. Jízda na neosedlaném koni vyžadovala od jezdce mnoho energie, to byl velký handicap především v boji, proto se „cestovalo„ do války na koních , ale bojovalo se buď pěšky, nebo na válečných vozech. Řecký vojevůdce Xenophon se zapsal do dějin jako zakladatel hippologické literatury (spisy „O umění jezdeckém „ a „Jízdní velitel „).

Vzpomeňme na Alexandra Makedonského, jednoho z největších vojevůdců a jeho hřebce Bukephalose. Po jeho smrti mu z vděčnosti Alexander postavil pomník a pojmenoval po něm město v Indii Bukephaleia.

Dostihy pořádané v římském cirku byly stejně známé a velmi oblíbené jako, například, gladiátorské zápasy. V období Césarovy vlády se chovali koně ve třech základních rázech : koně z Galie se používali jako koně

hospodářští , koně burbunští byli určeni pro jezdecko a vozatajstvo, ušlechtilí koně z Persie se chovali pro dostihy.

Podmět k rozšíření chovu koní dal v 7. století našeho letopočtu Mohamed, v četných súrách koránu nabádal své souvěrce k lásce ke koním. Mohamed měl své zkušenosti s klisnami Ku-Hai-Lan, Sak-La-We, U-Bai-Jan, Had-Ban a Ham-Da-Ne, se kterými prchal z Mekky do Mediny a podle nichž bylo pojmenováno pět rodů, tvořících základ tohoto plemene. Arabský kůň je příkladem čistého plemene. V průběhu věků mu nebyla přimísena krev koní z jiné plemenné skupiny. Arabští chovatelé znali rodokmeny svých koní z paměti přes desítky generací až k zakladatelkám chovu, pěti posvátným klisnám Prorokovým.

S arabským koněm se ocitáme ve středověku. Další rozšiřování chovu koní, především pro oblíbené rytířské turnaje a účely válečné, požadavky na rychlé a mohutné koně schopné nést opancéřovaného jezdce. Tato doba znamená rozmach chovu koní západního typu.

Počátkem 15. století byly křížáky zakládány mnohé hřebčiny s dobrou úrovní plemenářské práce, každý kůň měl evidenční kartu a koně se označovali výžehy podle příslušnosti k jednotlivým hřebčinám.

V roce 1579 byl založen světoznámý hřebčín v Kladrubech, o rok později slavný hřebčín v Lipici.

Přelom 17. a 18. století znamená v dějinách chovu koní důležitý mezník, do této doby se datuje vznik anglického plnokrevníka. V tomto století nabývají velké obliby těžcí koně italsko-španělské uplatňující se jako reprezentační karosiéři pro potřeby královských dvorů.

Pokrok nastal za vlády Marie Terezie, která zavedla řadu opatření, například zřizování erárních hřebčinů, soupis chovu schopných klisen a hřebců atd. V jejím díle pokračoval Josef II., založil zvěrolékařskou školu atd.

V 19. století se začíná zlepšovat zemský chov. Organizování plemenitby, zavedení plemenných knih a pořádání výstav. A tak si kůň vydobyl přednostní postavení mezi domácími zvířaty, které si udržel do

poloviny 20. století. Třebaže kůň přestal sloužit v dopravě, v zemědělství i ve vojsku, jeho význam nezaniká, zůstává mu být zdrojem krásy a radosti z pohybu při ušlechtilém sportu.

1.4 Plemena koní

Sedm tisíciletí je dost dlouhá doba, aby se vlastnosti divokého zvířete přetvořily v kvality odpovídající potřebám chovatele. Existují plemena, u nichž je zřejmé, že pocházejí z tarpana či kertaka, ale u většiny jsou původní znaky setřeny. Proto koně dělíme bez ohledu na jejich původ do dvou skupin. Jsou to především :

A) *koně teplokrevní* (teplokrevníci) : koně lehčí, ušlechtilejší, sušší, živý až nervózní temperament, mají všestrannou užitkovost, nebo jsou to koně jezdeckí.

B) *koně chladnokrevní* (chladnokrevníci) : koně těžcí, hrubí, méně souladní, klidného až flegmatického temperamentu. Jsou to koně čistě tažní.

Plemena koní se zařazují do skupin podle svých vlastností, které odpovídají jejich charakteru. Hlediska zařazení plemen mohou být různá. Je to například : vyspělost plemene, schopnost k určité práci, temperament a jiné.

Nejčastěji se plemena koní rozdělují podle čtyř dále uvedených kritérií :

1. Rozdělení plemen koní z hlediska prošlechtěnosti
2. Rozdělení plemen koní podle vlivu člověka nebo prostředí
3. Rozdělení plemen koní podle jejich upotřebitelnosti
4. Rozdělení plemen koní z hlediska fylogenetického a kranilogických znaků : skupina koní mongolských – stepních, skupina koní orientálních – východních, skupina koní okcidentálních – západních, skupina koní nordických - severských

Dále se označuje u plemen koní čistokrevnost : plnokrevnost a polokrevnost.

Čistokrevnost – jako čistokrevná označujeme zvířata, jejichž předkové se v řadě předcházejících generací nepáříli s příslušníky jiných plemen, např. čistokrevný kůň belgický, anglický plnokrevník.

Plnokrevnost (plnokrevník) – tímto výrazem se označuje plemeno koní chované po tři století v čistokrevné plemenitbě. Plnokrevná zvířata se vyznačují vysoce ušlechtilými, velmi cennými vlastnostmi. Původ rodičů lze doložit záznamem v uzavřené plemenné knize.

Polokrevnost (polokrevník) – je to název pro produkt páření anglického plnokrevníka hřebce s teplokrevnou klisnou. Jako polokrevný se u koní označuje také produkt páření, např. anglického polokrevného hřebce s anglickou polokrevnou klisnou, avšak někteří hipologové tyto produkty neuznávají za plemeno koní.

2 JEZDECKÝ SPORT

V současné době se dostává stále více do povědomí jezdeckví, a to především jako jezdecká disciplína. Proto považuji za velmi důležité rozčlenit základní typy jezdeckého sportu.

2.1 Základní rozdělení a typy jezdeckých sportů

Parkur - překonávání většího množství překážek – parkurů je úkolem těchto speciálně cvičených koní. Skokové ježdění se stalo jedním z nejrozšířenějších odvětví jezdeckého sportu a řídí se přesně vyhraněnými pravidly, která vydává Mezinárodní jezdecká federace (FEI).

Skokové soutěže rozdělujeme :

1) Soutěže, při nichž se posuzuje především skoková schopnost koně a přihlíží se i k rychlosti.

2) Soutěže, při nichž se posuzuje vedle skokové schopnosti koně i jeho obratnost, poslušnost a rychlost.

Kromě těchto klasických soutěží se vypisují i speciální soutěže - skok mohutnosti, honební skákání, parkur do první chyby, bariérové skákání, soutěže se střídáním jezdců, čili štafetové skákání, soutěže družstev.

Při tréninku věnujeme pozornost hlavně výcviku na příkopech , náspech a na kombinacích naspů a příkopů.

Drezúra - podle „Pravidel FEI,“ je cílem drezurního výcviku koně harmonický rozvoj organismu a schopností koně. Drezurním výcvikem se kůň jeví naprosto klidný, vyrovnaný, pozorný a s důvěrou se podřizuje vůli svého jezdce, jakoby s jezdce tvořil jednu bytost. V pohybech koně vyvolaných pomůckami jezdce se projevuje klid a přitom přesná reakce koně bez váhání nebo odporu, tedy v každé situaci, i při zastavení, musí kůň zůstat „na pomůckách,“.

S pojmy, jako je kampanní škola a vysoká škola jako označení jezdeckého výcviku, se můžeme setkat v odborné literatuře, proto je třeba tyto školy charakterizovat :

Kampanní škola staví na základním výcviku a jejím cílem je všestranně připravený kůň pro terénní účely.

Vysoká škola staví na základech kampanní školy, dále ji rozvíjí a jejím cílem je tak propracovaný a proježděný kůň, který je schopný pod jezdcem provádět cviky. Tyto cviky vyžadují nejvyšší svírání kloubů zádě a tím i schopnost koně převzít celou hmotu i váhu jezdce na zadní končetiny.

Kombinované soutěže - zkouška všestranné způsobilosti je nejnáročnější a jednou z nejkrásnějších jezdeckých disciplín vůbec. V mezinárodním jezdeckém „jazyku,, se užívá pojmenování MILITARY. Díky vojenské službě vznikly jízdy na vzdálenost, také zvané distanční jízdy. Jsou to jízdy s hlášením pro vojenské účely. Na ně navazují jízdy štafetové, urychlující dopravu na krátké vzdálenosti. Moderní vymoženosti, jako byly spojovací technické prostředky (telefon a telegraf), kola a motory, urychlily přenos zpráv po cestách. Pro jezdce zůstal pouze neschůdný terén. Z tohoto popudu vznikly terénní jízdy, a ty vedly k vytvoření vojenských soutěží, military.

Military je všestranná soutěž, kde se vyžaduje od koní bezchybné překonání dráhy a od jezdců, při šetrném vedení koní, dosažení nejkratšího času.

Přípravou k military jsou tzv. kombinované soutěže. U kombinovaných soutěží se zvolí kombinace tří jezdeckých zkoušek – drezurní, terénní a skokové, přičemž soutěž musí obsahovat alespoň dvě z těchto zkoušek.

Honební jízdy - nezbytnou potravu si člověk odedávna opatřoval především lovem a hony za zvěří. Z tohoto důvodu si lidé vždy obstarávali vytrvalé a kvalitní koně. Již od 19. století honební jezdci vyhledávají terénní obtížnosti a překážky, aby prověřili své schopnosti a ukázali své dovednosti před ostatními. Prchající zvěř byla a je prostředkem k dokázání těchto

schopností. Záleží pouze na odvaze jezdců a jejich dovednostech, zda svou kořist dostihnou – halali.

Puschball - je to jezdecká hra, která je velmi podobná kopané. Kůň má předníma nohama strčit míč o průměru 1,80 m do brány družstva soupeře.

Pólo - nelze přesně určit zemi, kde tato hra byla poprvé provozována, lze však s určitostí říci, že Peršané a Médové před více než třemi tisíciletími hru znali a jmenovali ji „chaugan„. Je také jisté, že tato hra byla známá v Íránu a ve staré Byzancii. S největší pravděpodobností ji od těchto národů převzali Indové a od nich se ji naučili Angličané. Dvě čtyřčlenná družstva, hrající proti sobě, se snaží vehnat míč dlouhou dřevěnou pálkou do soupeřovy brány. Jezdec během hry zpravidla mění koně, pro jednoho jezdce je potřeba mít alespoň tři až čtyři koně.

Jeu de barre - jezdecká hra provozována na volném prostranství. Účastní se jí tři až čtyři hráči. Hlavní hráč má na ramenou upevněnou stuhu a úkolem zbylých jezdců je tuto stuhu získat, a to nenásilným způsobem.

Dostihy - kolébkou dostihů v dnešním slova smyslu je Anglie. Král Richard Lví Srdce přivedl z křižáckých výprav orientální hřebce a klisny a uspořádal první regulérní dostihy. V dnešní době rozdělujeme dostihy obecně na rovinné a překážkové.

V současné době mají *rovinné dostihy* společný cíl, a to především :

- vybrat nejvýkonnější a nejkvalitnější hřebce a klisny pro chov plnokrevných a polokrevných koní
- rozvíjet vrozené dispozice (pomocí výkonnostních zkoušek a tréninku)
- prověřit výkonnost potomstva a schopnost předávat dědičně vrozené vlohy

První steeplechase neboli *překážkové dostihy* se konaly v Irsku. Překážkové dostihy jsou v první řadě sportovním podnikem. Nikoli chovatelskou zkouškou, jako rovinné dostihy plnokrevníků. Nedá se tvrdit, že vynikající kůň, který vyhraje překážkový dostih má i ideální dispozice k založení chovu.

Obecné rozdělení překážkových dostihů : lovecké jízdy za vedoucím, dostihy přes proutěné překážky, point – to point, croos – country steeplechase

Vozatajské soutěže - v současné době je vozatajský sport omezen na oficiální soutěže: třídní soutěže spřežení naplňují bohatě sportovní poslání a concours d'élégance pak vyhoví smyslu pro krásu.

2.2 Výstroj jezdce

Jako každý sport, tak i jezdecký, vyžaduje speciální výstroj. Vždy platí zásada, že výstroj má být jednoduchá, účelná, hygienicky a zdravotně vyhovující a zaručující určitou bezpečnost a měla by se řídit podle jednotlivých sportovních jezdeckých disciplín. Jinak se obleče jezdec na kolbiště pro drezúru, jinak pro skok, dostihy či pólo apod.

Nejdůležitější součástí jezdcovy výstroje jsou *kalhoty*. Aby se jezdec při jízdě neodřel na vnitřních plochách kolen nebo v krajině stydké, měly by být kalhoty v kolenou přiléhavé a přes stehno volné. Dále mají být pohodlné, dostatečně dlouhé, nejlepší jsou kalhoty šité na míru. V minulosti byly často doporučované tzv. „jelenicové„ kalhoty, které mají vynikající estetické, ale především užitkové vlastnosti. V současné době jsou materiály různé,

používají se čistě přírodní, ale také kombinace přírodních a syntetických. Místo tkanin se užívá spíše pletenin (pružné) v kombinaci s usní, která se často vkládá jako dílec do oblasti vnitřních stehen, na vnitřních plochách kolen a v krajně stydké. Zásadně však nepoužíváme kalhoty z čistě syntetických materiálů (tyto mat. nemají dobré tepelně izolační vlastnosti – dobře neodvádí pot z těla, tudíž se jezdec snadno zapotí a dochází k odřeninám).

Někteří jezdci mají v oblibě kalhoty zvané „breeches“, z pevné látky, tyto kalhoty mají delší nohavice až přes kotník, dole se zapínacím rozparkem. Nosí se ke šněrovací obuvi nebo perkám a navlékají se přes boty. Dole mají poutka jako šponovky. V dnešní době se však spíše používají tzv. „rajtky“, které jsou od kolen dolů zúžené a na ně se přes nízkou obuv navlékají, nejlépe usňové, MINI-CHAPSY. Což je ochrana holeně.

Barva, střih a užití kalhot se řídí předepsanými pravidly různých soutěží, a to jak domácích, tak mezinárodních.

V pořadí důležitosti je *obuv* na druhém místě. Na koně zásadně nenosíme lakovanou obuv, jelikož díky této úpravě se stává holeň tvrdou a nepoddajnou. Jezdecké holínky mají být správně měkké se schopností anatomicky se dokonale přizpůsobit holeni a chodidlu. V horní části může být holeň vyztužena manžetou. Měkká holínka může být v horní části zevně opatřena poutkem pro zapínání ke knoflíku kalhot nebo na zadní části poutkem pro zápinku s přezkou úzkého řemínku, kterým fixujeme holeň, aby se neshrnovala.

Gumové boty jsou naprosto nevhodné. Pro jezdce jsou nebezpečné v případě pádu. Gumový podpatek snadno proklouzne třmenem a jezdcí pak může zůstat noha ve třmeni a může být koněm vláčen, což je životu nebezpečné. Také podešev obuvi z usně nemá být vysoká, ale jen z jednoho kusu od špičky až k podpatku. Ten má být nízký. U obuvi se často používá tzv. anglický střih, to je obuv s vysokou patou.

Nerozlučnou součástí jezdcovy výstroje jsou *rukavice*, a to jak při soutěžích, tak i při cvičné jízdě. Nosí se především z hygienických důvodů, rukavice jsou také praktické, kůň se při práci zapotí, otěže vlhnou od potu a snadno pak jezdci prokluzují v ruce, zatímco v rukavicích se tato možnost snižuje. Často se doporučují rukavice z jemné usně (dobré užitkové vlastnosti). Chrání také klouby jezdce.

Ke *košilím* většinou bílé nebo krémově žluté barvy se používá jezdecká vázanka, která se váže obdobně jako šálka, upevňuje se sponou. Nyní je povoleno nosit i vázanky uvázané „na uzel“.

Při cvičných jízdách může být *pokrývka hlavy* různá, nejlepší jsou však takové, které při jízdě v terénu i na jízdárně dobře sedí na hlavě. Při loveckých jízdách nebo skokových soutěžích používáme lovecké čapky, které jsou vyztužené na způsob ochranných přileb, tudíž při eventuálním pádu chrání hlavu. Pokud dobře nesedí na hlavě, můžeme ji připnout podbradníkem. Při skokových soutěžích jezdci často nosí lovecké čapky, při drezúrách je možno použít také nízký tvrdý klobouk – cylindr.

Kabát. Střih kabátu určeného pro jezdecké účely musí být především ergonomicky dokonale přizpůsobený tělu jezdce (pro možnost dostatečného pohybu při jízdě). Také je důležitá volnost, zejména v zádech a v průramcích nemá být těsný. Jezdecké kabáty mají na zadním díle rozparek, většinou ve středovém švu, do výše jezdceva kříže. Délka kabátu má být taková, aby nepřekážela jezdci v sedu a jízdě. Při soutěžích se často používaly, a také ještě používají, střihy kabátů odvozených zejména od jezdeckých fraků honebních obleků (černá nebo červená). Kabáty mohou být jednořadové i dvouřadové, s vestou i bez ní.

Při jezdeckých sportech nosí jezdci většinou *dresy* v barvě své stáje.

Důležitými doplňky jezdecké výstroje jsou *ostruhy* a *bičík*, které usnadňují jezdcí předávání tzv. „pomůcek“, (pomocí nich jezdec koně ovládá). Tyto doplňky se musí vhodně a svědomitě používat, především ostruhy, aby nepůsobily na koně nepříznivě. Kůň by se tak mohl stát vzpurným a náladovým, proto nezkušenému jezdcovi ostruhy nepatří. Nejvhodnější jsou ostruhy řemínkové, u nichž si můžeme upravit potřebnou výši na botě. Ostruhy se správně umísťují na horní části paty.

2.3 Výstroj koně

Všestrannému využití koně odpovídá i rozmanité vybavení a pomůcky. Ovládání koně umožňuje především uzdění, jedna z hlavních součástí postroje. Jezdecké uzdění má mnoho typů – uzdečky, arabské uzdečky, uzdy plné neboli anglické, westernové a mnoho dalších.

K jezdeckému postroji patří také sedlo. Rozeznáváme různé typy sedel – školní, drezurní, parkurové, dostihové, lovecké, vojenské, westernové a další.

Příslušenstvím sedla jsou třmeny a řemeny, podbřišník, obřišník, poprsník či náprsník.

Postroje pro tažné koně jsou tří hlavních typů - chomoutové, lehčí a ozdobnější postroje chomoutové, poprsní neboli uherské. Zvláštní postroje patří k závodním vozíkům klusáckým či pro vozatajské soutěže nebo k tradičním trojkám, drožkám, tandemům apod.

Nejdůležitější za všeho je však „obutí“, koně. Tato záležitost je velmi složitá, vysoce odborná, proto si řekneme pouze základní pravidla. Podkovy se neřídí jen velikostí kopyta, musí odpovídat také činnosti, kterou kůň provádí nebo bude provádět, a pro kterou je kůň kován. Zvláštní podkovy se připravují pro hříbata, pro kopyta vadná, nemocná nebo schvácená. Také sportovní koně mají zvláštní typy podkov.

II. PRAKTICKÁ ČÁST

3 ZADÁNÍ ÚKOLU

Mým úkolem bylo navrhnout design souboru vybraných doplňků pro jezdecký sport – mini-chapsy, dámský korzet inspirovaný tvarem podbřišníku a v neposlední řadě bandáže pro koně. Z nepřeberného množství bandáží a rozmanitých chráničů pro koně jsem zvolila jezdecké ochrany zvané skokové kamaše neboli „šlachovky“, - chrániče spěnkových kloubů a šlachového aparátu.

3.1 Inspirační zdroj a počáteční myšlenka

Hlavním inspiračním zdrojem, ze kterého jsem po celou dobu tvorby těchto výrobků, ale také celé kolekce vycházela, byla klasická anglická jezdecká móda. Dlouhá léta jsem obdivovatelkou tohoto, troufám si říci, již po staletí vytvořeného stylu. Jak uvádím výše, upřednostňuji vytříbený, jednoduchý, elegantní, avšak také nápaditý styl. Anglická klasická jezdecká móda všechny tyto parametry má a také je splňuje. Přinejmenším velký důraz klade na charakter, čistotu a funkci materiálů. Tytéž prvky jsem aplikovala do své kolekce tak, aby jednotlivé výrobky tvořily tentýž design a tímto propojily výstroj jezdce a koně v jeden celek.

3.2 Bandáže a ochranné pomůcky

Kůň si může při soutěžích, tréninku nebo ve výběhu přivodit drobná poranění nohou. I když se to stává relativně často a zranění většinou nejsou nijak vážná, musí se přesto ošetřit. Velmi snadno se stane, že se kůň poraní na nohou vlastními kopyty. Někdy to jsou jen drobné šrámy, jindy je rána větší a může způsobit vážné komplikace. Těmto poraněním můžeme částečně předejít, a to pomocí rozmanitých bandáží, kamaší atd. Souhrnně je lze nazvat ochranné pomůcky. Rozdělení a typy chráničů končetin :

- bandáže
- zvony na kopyta
- strouhavky

- transportní chrániče
- kamaše – druhy kamaší : a) pracovní kamaše
 - b) skokové kamaše, neboli šlachovky (přední část nohy není krytá, aby koně byly motivovanější k větší opatrnosti při skoku)
- zapínání kamaší : a) zapínání na zápinu či přezku na trn
 - b) suché zipy, jednoduché či zdvojené

Všeobecně lze říci, že jsou to ochrany dolních částí končetin. Pevné bandáže se zhotovují z usně a přikládají se na kloub spěnkový. Jiné bandáže se dělají z gumy, různých tvrzených plastů (ekonomičtější varianta), také se užívají elastická obinadla, která se ovinují okolo holeně tak, aby se bandáž při pohybu neuvolnila, ale zároveň nesmí bránit přirozenému pohybu končetiny. Příliš silné utažení může bránit průtoku krve, která zásobuje šlachový aparát. Z těchto důvodů se v dnešní době dává přednost spíše ochranám spěnkových kloubů a šlach – „šlachovkám“, na rozmanitá zapínání (suchý zip apod.), která jsou mnohem praktičtější a pohodlnější.

Výrobky, jejich stříhy a ergonomie musí splňovat určité faktory. Měly by být naprosto dokonale přizpůsobeny anatomii každého jedince, neboť neodborné bandážování vyvolává rychlejší únavu šlachy, než jde-li kůň bez bandáže.

Ochranné pomůcky mají význam především prevence. Koně musí bezpodmínečně nosit skokové kamaše, případně i zvony, protože při skákání v nerovném terénu má v podstatě každý kůň sklon ke „stíhání“, (viz. Kapitola 3.1). Chrániče nohou pomáhají i při porušení šlachy, je prokázáno, že jejich použití napomáhá uzdravení šlachového aparátu a tudíž celé nohy.

Abychom byli schopni pochopit jejich funkci, význam a ergonomické parametry, je důležité nejdříve poznat problematiku, která se týká poranění dolních končetin a šlachového aparátu.

3.2.1 Poranění nohou

U koní, zejména u dostihových, jsou častá onemocnění šlach a kloubů, především na předních končetinách. Také při ježdění mohou vzniknout rozmanitá poranění na nohou. Poranění mohou být způsobena těmito faktory:

a) Strouháním – koně se většinou zraňují stále na stejném místě nohy. Často toto poranění vznikne, pokud má kůň vadný postoj. Příčinou mohou být také vadně připevněné podkovy.

b) Spěnkové klouby - zranění na vnitřních stranách spěnkových kloubů jsou také velmi častá. Přihodí se většinou při klusu. Kůň se strouhá protilehlým kopytem na spěnkovém kloubu druhé nohy.

c) Stíhání – když si kůň přivodí poranění nohy tím, že se udeří zadními kopyty do předního kopyta nebo přední nohy – především ve velmi svižném klusu. Stíháním si může kůň způsobit až naprasknutí kosti.

d) Poranění na patkách – vzniká, když kůň stíhá. Mohou koně na několik týdnů doslova ochromit. Někdy je dokonce nutné patku odstranit.

e) Poranění na holeni – tato zranění mohou být taktéž velmi závažná. Pokud si kůň přivodí poranění šlachy, musí po několik týdnů stát.

3.2.2 Výběr vhodného designu, stříhu a materiálu

Nejprve jsem musela zvolit vhodný materiál tak, aby, díky svým užitkovým a estetickým vlastnostem, dostatečně vyhovoval základní funkci výrobku a byl schopný se dokonale přizpůsobit anatomii dolní končetiny každého koně.

Vzhledem k tomu, že firma Baloun, se kterou jsem při vytváření kolekce spolupracovala, vyrábí chrániče spěnkových kloubů a šlach z vysoce kvalitních usní, rozhodla jsem se i já, zvolit tuto variantu. Samozřejmě jsem přihlížela k užitkovým a estetickým vlastnostem usní, syntetických a plastových materiálů. Po bližším prostudování a porovnání těchto naprosto rozdílných materiálů jsem se jednoznačně rozhodla použít pro svršek výrobku a jeho vrchní a výztužné dílce useň v kontrastních barvách černé a fialové.

Problém nastal s výběrem podšívky, která je zároveň ochranným a výztužným dílcem. Tento dílec přiléhá a těsně obepíná dolní končetinu koně, měl by být poddajný, měkký a schopný se dokonale přizpůsobit anatomii každého koně tak, aby kůň tuto ochrannou pomůcku téměř necítil. Toto jsou důvody, proč jsem zvolila neopren, který je perforovaný, čímž dostává prodyšné vlastnosti. V kombinaci s kůží, tyto chrániče podstatně snižují možnost odpaření koně.

Jak jsem již výše uvedla, design jsem zvolila jednoduchý, inspirovaný klasickou anglickou jezdeckou módou tak, aby vynikl luxusní materiál v barevném kontrastu fialové a černé. Tento kontrast je doplněn funkčním, ale také esteticky laděným prošitím vrchních dílců. Na obrázcích č.1 – 7 můžete vidět rozmanité varianty barevných kombinací a prošití.

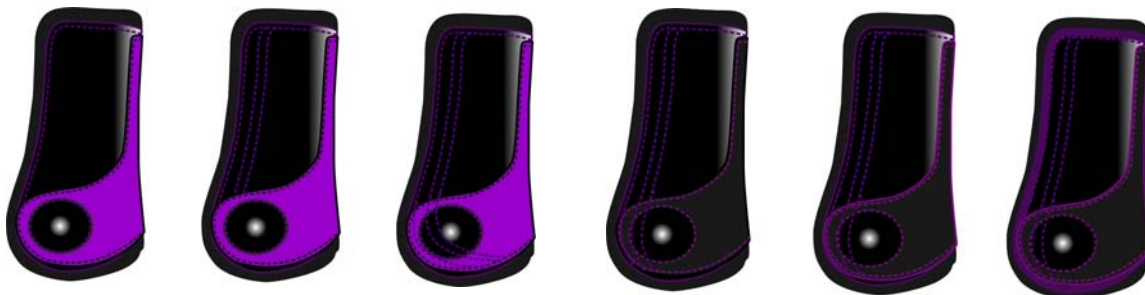

Obr. č.1

Obr. č.2

Obr. č.3

Obr. č.4

Obr. č.5

Obr. č.6

Obr. č.7

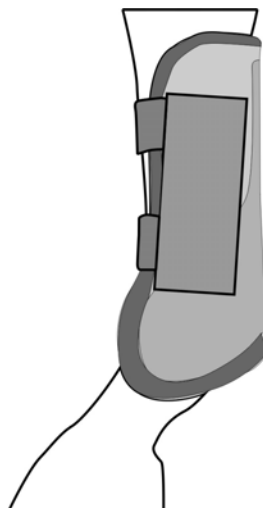
S výběrem modelového řešení jsem dlouho váhala. Po důkladném zvážení všech výše uvedených variant a po konzultacích, jak s technologem firmy Baloun, tak vedoucím bakalářské práce a s přihlédnutím na praktičnost a užitkové vlastnosti budoucí převládající usně ve výrobku, jsem zvolila černou useň jako dominantní. Fialová, velmi jemná kozinka, je zde užitá jako doplňující a kontrastní prvek (především ve formě paspulky lemující kraj nosného dílce).

Zvolené modelové řešení a již vybraný design je doplněn logem firmy Baloun. To je pomocí tlaku a razící formy (podobná raznicím, ovšem oproti nim nemá ostré nože) aplikováno u dolního okraje vrchního středového dílce a také na vrchní části zapínání, které je doplněno fialovou paspulkou. V horní části vrchního dílce jsem použila motiv podkovy, jako symbolu jezdeckví. Výrobek zajistíme na noze pomocí pryžových pásek a suchého zipu (hotový výrobek - Obr. č.8)

Výrobní postup firmy Baloun je založen na oděvní, ševcovské a v neposlední řadě sedlářské technologii.

Obr. č. 8 (hotový výrobek)

Obr. č. 9 (umístění „šlachovek“ na dolní končetině koně)

3.3 Mini -chapsy

Jezdecká holeňová obuv musí dokonale padnout a těsně obepínat holeň jezdce, proto se holínky nejvyšší jakosti často šijí ručně na zakázku. S ručním šitím jsou spojeny vysoké náklady. Z toho vyplývá, že pouze malý okruh lidí si tuto dražší variantu může dovolit.

Díky zmíněné finanční náročnosti se v současné době stále častěji používají tzv. mini-chapsy. K jejich rozšíření přispěl fakt, že již několik let se tyto návleky používají i na různých soutěžích (původně se používaly pouze holínky).

Mini-chapsy jsou v podstatě návleky na holeň, nosí se na nízké obuvi. Tyto návleky splňují naprosto stejné funkční požadavky jako holínky, proto se také používají jako ideální náhrada za jezdeckou holeňovou obuv, tudíž musí obsahovat a splňovat stejné prvky a parametry jako holínky. Mimo jiné holeň musí naprosto přesně kopírovat anatomické tvarování lýtka jezdce, výška holeně sahá těsně pod koleno jezdce. Holeň jezdce není pravidelného tvaru, proto ani horní okraj holeně nemůže být symetrický, je vždy asymetrický.

Tyto návleky určené pro jezdce mohou být zhotoveny z textilních syntetických materiálů, ale především se na jejich výrobu používá useň, která je nejvhodnější, jelikož je schopná přesně se přizpůsobit a natvarovat na holeň jezdce. Dnešní trend v jezdeckém sportu je o těsném kontaktu koně a jezdce. Vzniká myšlenka o citlivější jízdě a dokonalé souhře jezdce a koně, tomu se také přizpůsobují materiály a celkový tvar jezdeckých doplňků a pomůcek (vyžadují se měkčí dečky, sedla apod.).

Proto se firma Baloun stále více zaměřuje na výrobu tzv. kontaktních mini-chapsů. Tyto chapsy jsou zde vyráběny z velmi kvalitních luxusních usní.

Mnoho firem se prosazuje na trhu pomocí výrobků, které jsou finančně nenáročné, proto se snaží o co neekonomičtější výrobu, tím, že používají levnější, především plastové materiály. Bohužel někteří amatérští jezdci tyto nevyhovující výrobky kupují a používají, přestože neodpovídají kvalitě, která je potřebná pro koně a především pro jezdce.

3.3.1 Výběr vhodného designu, stříhu a materiálu

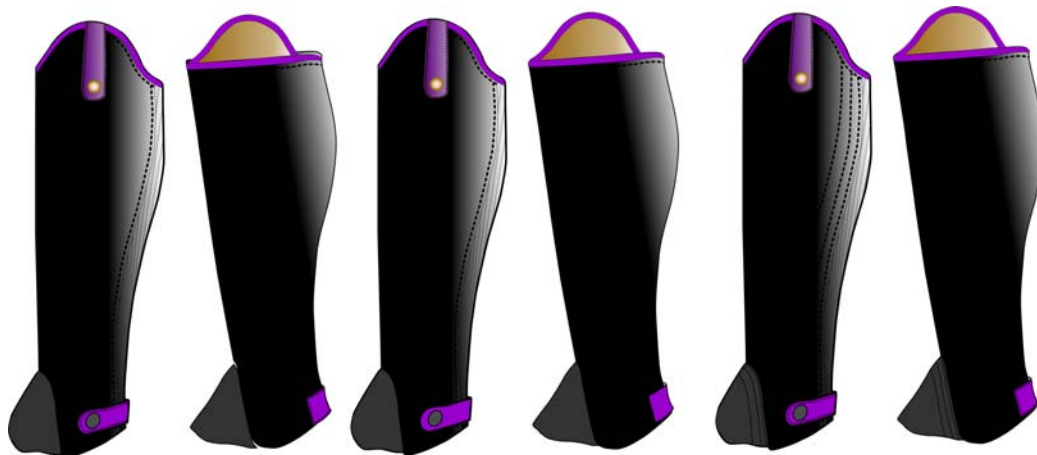
Jak jsem již výše uvedla mini-chapsy musí splňovat naprosto stejné funkční požadavky a parametry jako jezdecká holeňová obuv. Tomuto faktoru podléhá stříh, výběr materiálu a v neposlední řadě také design.

Prvky a vlastnosti, které by měl splňovat použitý materiál jsou naprosto stejné jako u předchozího výrobku, proto jsem zvolila tentýž materiál. Barevnou kombinaci jsem navrhla tak, aby výrobek vyhovoval dnešním požadavkům trhu a přitom zapadal do celkového kontextu kolekce, z tohoto důvodu i zde dominuje černá useň, která je doplněna fialovou v lemování „štulpy“.

Stříhovou variantu jsem ponechala tutéž, jako u ostatních výrobků firmy Baloun. Vynechala jsem pouze členění holeně v horní části pomyslnou manžetou, která rušila celistvou čistotu formy kolekce a její design.

U tohoto modelu jsem řešila rozmanité kombinace materiálu a barevné variace s rozličným prošitím. Nápadnější variace musely ustoupit převládajícím požadavkům trhu a tudíž i požadavkům firmy a její výroby.

Zde jsou některé barevné variace a kombinace různého prošívání (obr. č. 10 – 13).

Obr. č.10

Obr. č.11

Obr. č.12

Obr. č.13

U konečného modelového řešení (Obr. č.14) jsou užity stejné prvky jako u „šlachovek“, např. ozdobná trojitá linie v prošití po celé délce výrobku, s nepatrným rozdílem. U mini-chapsů je tento prvek užit na vnější straně. I zde se vyskytuje již jednou zmíněná staromosazná ozdoba ztvárnějící podkovu (Obr. č.15, 16). V zadní části mini-chapsů jsem zvolila podélný dílec z elastické pryže (Obr. č. 17), který napomáhá k těsnému upnutí výrobku na holeň – kontaktní mini-chapsy.

Obr. č. 14

Obr. č.15

Obr. č.16

Obr. č.17

3.4 Dámský korzet inspirovaný podbřišníkem

Tento výrobek uzavírá kolekci do souhrnného a vzájemně se proplétajícího celku. Není to již jezdecký doplněk nebo část výstroje potřebné k jezdeckví. Dámský korzet pouze volně navazuje na toto téma, a to především díky inspiračnímu zdroji, kterým je v tomto případě podbřišník.

Podbřišník patří do výstroje koně, přesněji řečeno, je to příslušenství sedla. Slouží k upevnění a spolehlivému přitáhnutí sedla ke hřbetu koně. Rozeznáváme různé typy :

a) podbřišníky textilní - popruhové v základním i dvojitým provedení,

- konopné nebo lněné popruhy (jejich šířka 100 – 120 mm),

b) podbřišníky usňové – bývají zhotoveny z pásu usně (hovězinové hlazenice), tento pás je hladký nebo je opatřen výřezy

c) podbřišníky elastické – pás pryže příslušné tloušťky.

Pro koně jsou nejlepší elastické podbřišníky, protože lépe reagují na tlak jezdcova těla. Elastické podbřišníky jsou vhodné zejména při skokových disciplínách.

3.4.1 Výběr vhodného designu, stříhu a materiálu

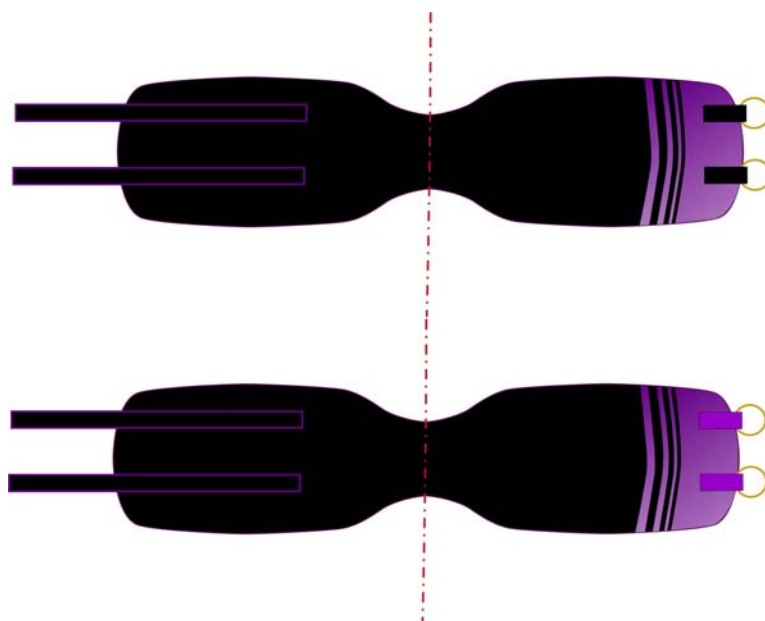
Již dříve jsem uvedla, že výběr materiálu podléhal uživatelským a zvláště pak estetickým vlastnostem, avšak pouze u tohoto výrobku bylo možné použít fialovou useň v převládajícím měřítku, a to nutno dodat, s nemalými obtížemi. Z důvodu přílišné tažnosti a jemnosti, musela být useň zpevněna, tj. podložena výztužným materiálem (může být použit textil, vhodnější je šípaná useň).

Střih dámského korzetu byl vytvořen pomocí figuríny, která byla upravena dle daných rozměrů klínky z tvárné pěnové hmoty. Poté se takto upravená figurína obalila, po krajích nastříhanou (z důvodu přídavku na volnost), průhlednou plastovou fólií, díky níž jsme sejmuli skutečné umístění a tvar jednotlivých dílců (stejný princip jako u sejímání obuvnických stříhu z kopyta a pomocí nich následné vytvoření šablon). Takto získaný střih, tvarově uzpůsobený anatomii těla převedeme do šablon.

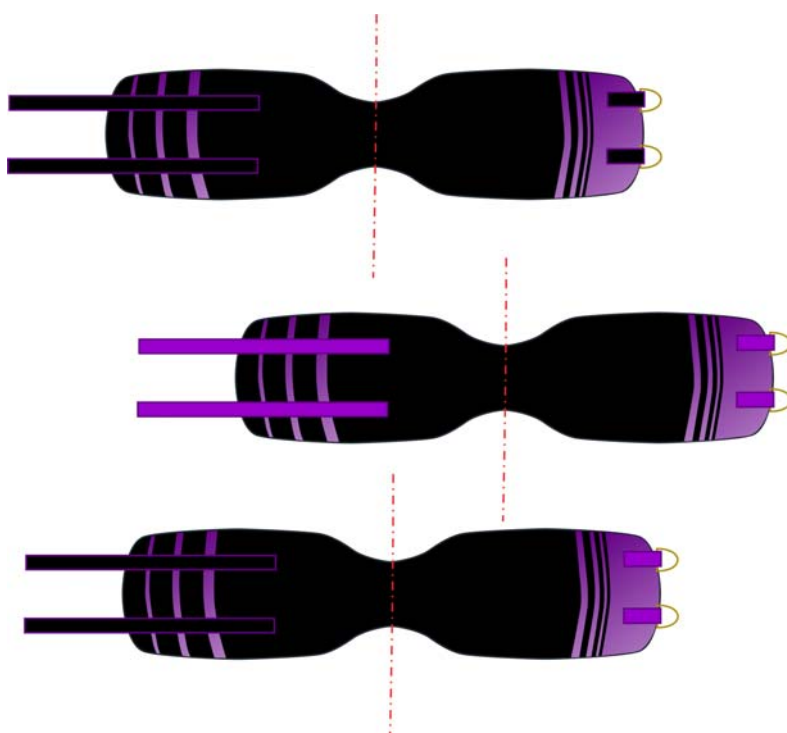
Před samotným vykrojením šablon musíme vytvarovat useň. Požadovaného tvaru dosáhneme namočením pásu usně. Tento pás napneme na figurínu v místě budoucího umístění dílce na hotovém výrobku. Samotný dílec bude následně vykrojen už z vytvarovaného pásu usně, podle předem přichystaných šablon.

Modelové řešení korzetu vychází z designu předchozích výrobků, musím však dodat, že trojitě podélné prošití materiálu je zde nahrazeno skládáním barevných zakládaných usňových dílků přes sebe. Tímto úkonem vzniká dojem barevně odstupňovaných členících dílů. Prvek trojitě podélného členění zde zůstává zachován, je pouze převeden do rozdílného, troufám si říci, nápaditějšího provedení.

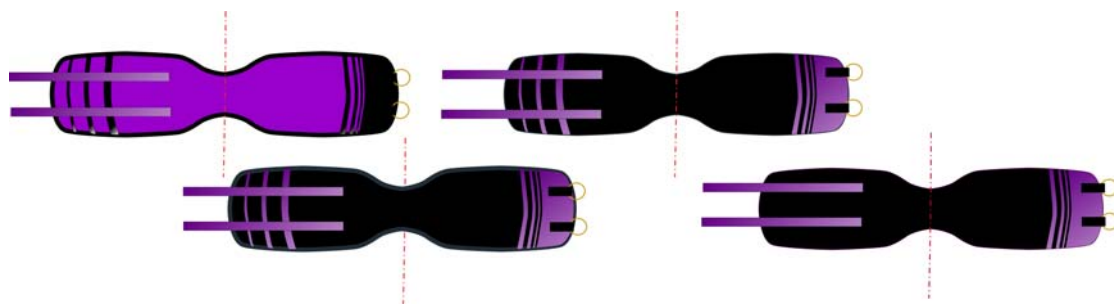
Zde jsou počáteční rozmanité stříhové a barevné variace (Obr. č.18 - 21).

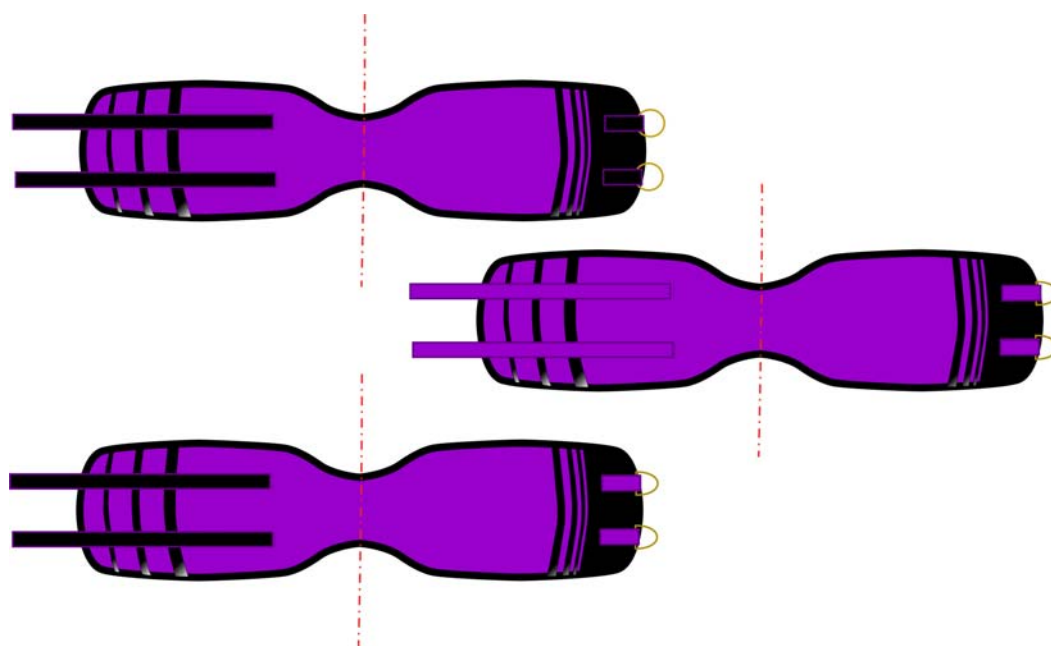
Obr. č.18

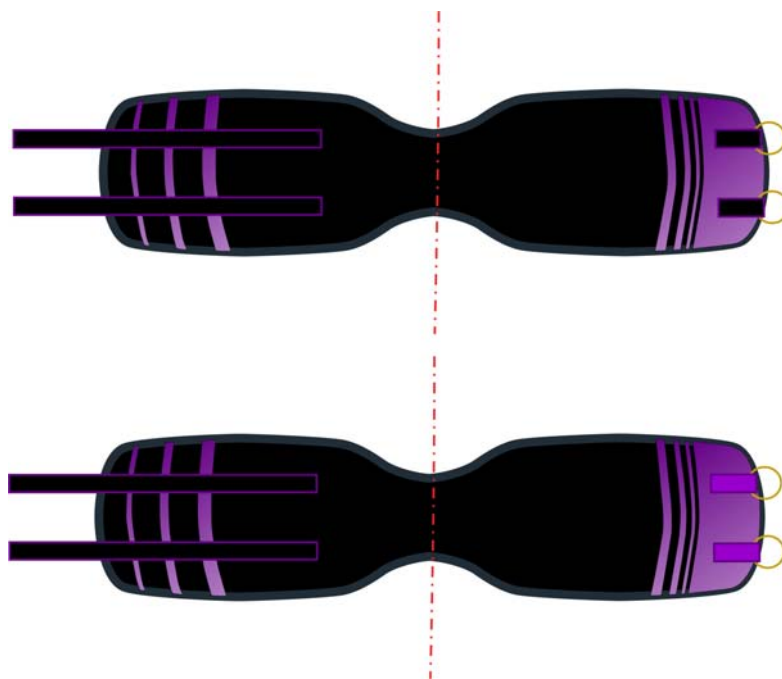
Obr. č.19

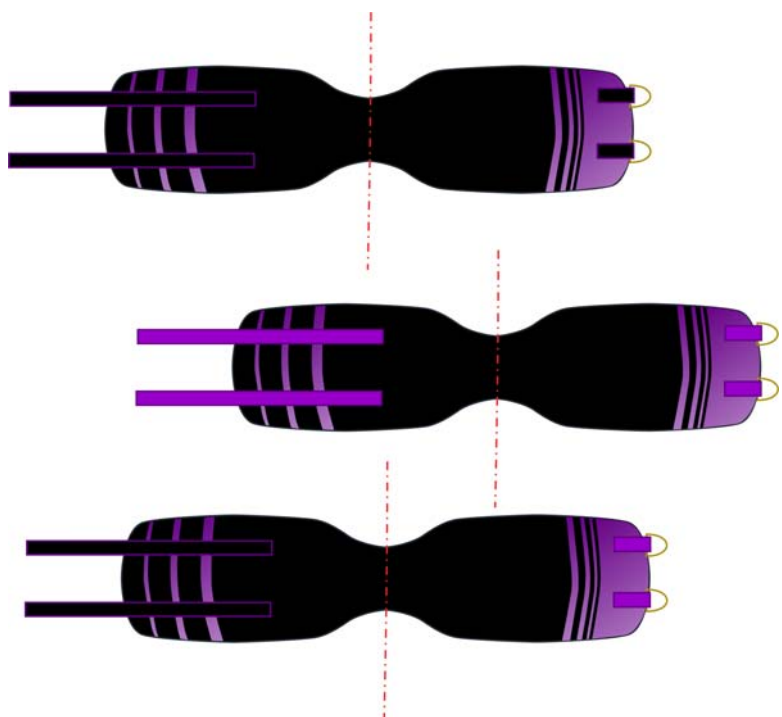
Obr. č.20

Obr. č.21

Obr. č.22

Obr. č. 23

Konečné modelové řešení vychází z obr. č.22 a z obr. č.23. Je zde pozměněn pouze počet zápinek a upínacích pásků ze 2 na 4 (nevyhovující funkce a nedostatečný počet ku šířce korzetu) a rovněž tvar. Dámský korzet je mírně vykrojen v oblasti boků v horní části i u dolního okraje (výkroje jsou na pravé i na levé straně stejné - symetrické). Zvolenou barevnou variantu konečného modelového řešení jsem uvedla výše.

ZÁVĚR

V závěru mé bakalářské práce bych ráda zmínila a shrnula mé získané znalosti teoretické, ale především praktické.

Díky zpracování daného tématu jsem mnohem bohatší o zkušenosti získané samotnou realizací a sledováním výrobního procesu jezdeckých výrobků. Tato skutečnost pro mě byla rovněž důležitým faktorem v prověření mých, dosud nabytých, znalostí v oboru designu obuvi.

Praktickým přínosem byla spolupráce s firmou Baloun, kde jsem se setkala nejen s kombinací ševcovské, sedlářské a v neposlední řadě oděvní výroby, ale také ukázkovým přístupem k dané problematice. Firma Baloun mi vyšla vstříc ve všech směrech, jak v části teoretické, tak především v samotné realizaci.

V neposlední řadě bych ráda zmínila výrobu dámského korzetu, inspirovaného jezdeckým podbřišníkem. Realizace tohoto výrobku mi byla velkým přínosem již od samotného sejímání stříhu až po montáž jednotlivých členících dílců.

Věřím, že pro práci designera je velmi důležité projít praxí. To ho vede k porozumění dané problematiky a k profesionálnímu přístupu s přihlédnutím na výrobní proces a samotnou technologii.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

- (1) Zdeněk Mahler, **Člověk a kůň**, nakladatelství Dona, České Budějovice 1995, ISBN 80-85463-52-0
- (2) Peter Bookesmith, **Péče o koně**, nakladatelství Svojtka a Co.,s.r.o., Praha 2006, ISBN 80-7352-078-8
- (3) Michaela Burdová, **O koních a ježdění**, nakladatelství Schiller Press,s.r.o. Praha 1996, ISBN 80-902060-2-6
- (4) Ing. Zdeněk Jokl a kolektiv, **Jezdectví a dostihový sport**, Státní zemědělské nakladatelství , Praha 1977, ISBN 07-100-77

SEZNAM OBRÁZKŮ

Obr. č.1 – Obr. č.7 - Varianty návrhů „šlachovek „

Obr. č.8 – Zhotovený výrobek („šlachovky „)

Obr. č.9 – Umístění šlachovek na dolní končetině koně

Obr. č.10 – Obr. č.13 - Varianty návrhů mini-chapsů

Obr. č.14 – Zhotovený výrobek (mini-chapsy)

Obr. č.15 - 17 – Detaily zhotoveného výrobku (mini-chapsy)

Obr. č.18 - 21 - Varianty návrhů dámského korzetu inspirovaného podbřišníkem

Obr. č.22 - 23 – Konečné modelové řešení z něhož vychází zhotovený výrobek

